

Column

Harry Veenendaal

Cohenzovoort

Den Haag, 9 juni 2010. Verblind door ijdelheid, altruïsme of een banale drang naar macht lijken lijsttrekkers zoals Cohen en Wilders niet in staat om de ad-hoc-teneur van polemieken, defaultisme of sektarisch optimisme te kunnen ontstijgen zonder in nietszeggende algemeenheden te vervallen. De hofstad barst dezer dagen uit haar voegen van de naïeve bruggenbouwers die, verenigd onder hun vaandeldrager Cohen, in de opmaat naar de verkiezingen 'de kloof met de burger gaan slechten'. Velen hebben echter allang het sociaal contract, zoals omschreven door de rechtsfilosofen Rousseau en Rawls, met de overheid opgezegd. Grote groepen burgers zijn op drift. Gevolg is dat ons een ernstige sociale loutering – banlieuïsme – staat te wachten. Onvermijdelijk, volgens Nietzsche en Von Creveld.

De crux wordt gevormd door de groep lagere en middeninkomens bestaande uit bescheiden neringdoenden die een salaris tot anderhalf keer modaal verdienen. Deze groep belastingbetalers wordt verhoudingsgewijs steeds kleiner en alsmat militanter omdat zij ingeklemd zit tussen grosso modo twee parasiterende groepen. Aan de bovenzijde door zichzelf exorbitant belonende dienstverleners zoals bankiers, makelaars, zelfstandig gevestigde huisartsen, gerechtsdeurwaarders en advocaten (voornamelijk partners): de *upperclass*. Aan de onderzijde door een steeds grotere groep inactieve 'kwetsbare' uitkeringsgerechtigden en andere afhankelijken, de *underclass*. De lagere en middeninkomens betalen dus in feite twee rekeningen: die van de economische crisis veroorzaakt door delen van de *upperclass* en het steeds grotere appèl op de sociale voorzieningen door de *underclass*.

De lagere en middeninkomens accepteren dit steeds minder en de latente onvrede zoekt aanleidingen waarbij iedere vorm van solidariteit is ingeruild voor rauw de facto eigenbelang. Omdat Balkenende niet langer beklijft, zijn velen daarom bij de volgende verkiezingen toe aan iets Wilders. De kolderieke Limburger met zijn achtkoppige PVV-fractie van *Bierkellerkämpfer* is een tamelijk treurige maar onschuldige exponent hiervan. Overigens net als Cohen, die voornamelijk door de *underclass* en bepaalde elite *angehörigen* als messiaanse druïde wordt gezien om een onhoudbare maatschappelijke status quo als heilige graal te verdedigen. 'De boel bij elkaar houden', heet dat.

Wat Cohen miskent is dat zodra een sociaal contract wordt opgezegd, de aan de overheid afgestane individuele vrijheid – bijvoorbeeld het recht op eigenrichting – wordt teruggenomen. Op vele internetfora wordt opgeroepen om 'als burger het recht weer in eigen hand te nemen'. Stadscommando's worden ingesteld, burgerwachten georganiseerd of individuele beveiligingsbedrijven ingehuurd om buurten te beschermen. Politici anticiperen hierop met zwaardere straffen, uitbreiding van het recht op zelfverdediging of burgers zelfs de strafmaat mede te laten bepalen. Tevergeefs.

Gelukkig heeft de beoogde PvdA-premier zijn vergezichten met ons gedeeld: 'debatteren, bruggen slaan, geen taboes, schutterputjes verlaten en nu echt de zaken aanpakken' oftewel: Job Cohenzovoort, Cohenzovoort.

leed rondom de slachtoffers, het leed bij familieleden en partners, is het meest verschrikkelijke dat je kan overkomen. Mensen vinden het buitengewoon onrechtvaardig dat ze niet als slachtoffer worden erkend.'

Erkenning

Hoogleraar privaatrecht Arno Akkermans van de Vrije Universiteit, die het onderzoek naar een regeling voor affectieschade deed waar de Eerste Kamer om vroeg, is 'verbijsterd' door de afwijzing van het wetsvoorstel. 'Het gaat hier om mensen die het allerergste is gebeurd wat je maar kan overkomen, mensen van wie een kind of partner om het leven is gekomen of levenslang gehandicapt is; mensen aan wie ons rechtssysteem helemaal niets te bieden heeft en die daar soms helemaal in vast lopen. We hebben het deze mensen zelf gevraagd in ons onderzoek, en het was niet makkelijk om voldoende respons te vinden. Dat onderzoek is gedaan volgens de regelen der kunst en er komt ondubbelzinnig uit dat het wetsvoorstel voorziet in een behoefte. Het gaat om een symbolisch bedrag, dat erkenning biedt voor het verlies dat mensen hebben geleden. Het is waar dat een kleine minderheid zegt: "Dit maak je niet goed met geld". Maar dat de vergoeding van affectieschade bij wet is geregeld, betekent nog niet

dat je erom moet vragen.' Akkermans constateert dat het onderwerp affectieschade 'politiek morsdood' is. 'Als dit de bezwaren zijn, kan ik niet bedenken hoe een wetsvoorstel er dan wel uit moet zien.'

Eigen regeling

Theo Kremer, directeur van de stichting Personenschade Instituut van Verzekeraars, had ook graag een duidelijk genormeerd wetsvoorstel gewild. 'Wij hadden al eerder vastgesteld dat de premieconsequenties van zo'n regeling beperkt zouden zijn. Zo'n helder voorstel voorkomt dat mensen allerlei omwegen gaan verzinnen om tot schadevergoeding te komen. Ik begrijp niet dat senatoren bang zijn voor een claimcultuur. Zo'n duidelijk genormeerd voorstel voorkomt dat juist. En nu zul je zien dat mensen proberen de regeling voor shockschade op te rekken om een vergoeding voor affectieschade te krijgen.'

Kremer overlegt nu met de verzekeraars om te zien of de branche buiten de wet om met een regeling kan komen. 'De eerste reacties zijn positief. Het moet wel mogen van de Nederlandse Mededingingsautoriteit. We zullen zo'n regeling waarschijnlijk wel beperken tot gevallen waarin iemand is overleden. Dat voorkomt discussies over het criterium ernstig en blijvend letsel.'

(advertenties)

Juridisch vertaalwerk?

www.balance2.nl